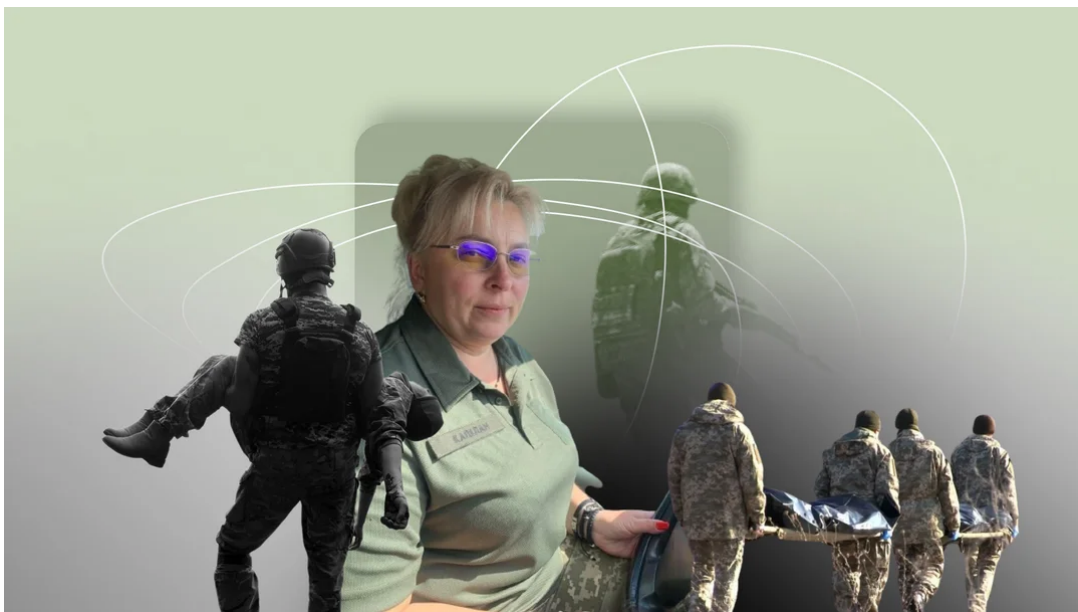

«Місія 200». Історія волонтерки, яка перевозить тіла загиблих воїнів зі сходу на захід України

31 серпня 2024 20:01

Волонтерка Тетяна Потоцька, яка займається евакуацією тіл загиблих військових

hromadske

Світловолоса жінка з упевненою поставою, від якої віє цілеспрямованістю. Це луцька волонтерка Тетяна Потоцька, яка займається евакуацією тіл загиблих військових.

Моє знайомство з нею сталося далеко від України — на Балканах. Сюди вона разом з подругою-волонтеркою Ніною Гапич та продюсеркою Наталією Яковлевою приїхала представити стрічку «Місія 200»

на Міжнародному фестивалі документального кіно в Косові.

«Як це війна — не жіноча справа?»

Протягом перших тижнів великої війни Тетяна поставила на паузу свій туристичний бізнес, купила бус і подалася у волонтерство. Уже понад два роки жінка безкоштовно перевозить зі сходу додому, здебільшого на захід країни, тіла загиблих захисників і захисниць України.

«Як це війна — не жіноча справа, якщо я можу це зробити? Я можу поїхати (на схід — ред.) і завезти те, що потрібно. То чому я повинна сидіти вдома і дивитися на все, що відбувається?» — каже Тетяна.

Уперше Тетяна вирушила по загиблого до Харкова на початку війни, коли відійшов у засвіти батько подруги й ніхто не міг перевезти його на поховання — місто щільно обстрілювали російські війська. Каже, рішення ухвалила миттєво — була впевнена, що зможе це зробити.

«Я людина жорстока. Наскільки полюбовна — настільки й жорстока. Я не розумію ниття, я не розумію слів “я не можу”. У мене є відповідник — “я не хочу”. Якщо людина починає нити, то це вона не хоче. Бо немає нічого неможливого!» — наголошує волонтерка.

Тоді жінка вирушила в дорогу без особливої підготовки й потрапила під обстріл. Та, попри все, свою обіцянку виконала. За тиждень військові попросили забрати іншого загиблого. Це був син її

знайомого. Так почалися її поїздки, так почалася її місія.

Відтоді Тетяна допомагає родинам загиблих — матері й дружини просять її привезти тіла своїх рідних додому для поховання. Волонтерка перевозить тіла у спеціальному авто з холодильником, що в мирний час використовувалося для перевезення тортів. Тепер на ньому відповідне позначення та червоні хрести.

«Я страшенно злюся, коли хтось говорить “вантаж 200”. Це наші хлопці, це не вантаж! Це військова термінологія, коли швидко після бою чи обстрілу доповідають про “200-х” і “300-х”, тобто про убитих і поранених. Але загиблі захисники не можуть бути вантажем», — розмірковує волонтерка.

Спершу Тетяна рахувала загиблих, яких перевозила, а після 80 припинила, бо статистика, на її думку, не має значення.

«Важливі не цифри, а щоб ці діти були похоронені достойно, а не лежали під кущами, щоб по них не топтали. Щоб матері знали, де покояться діти, а не обривали телефони різних служб», — пояснює жінка.

На початку повномасштабного вторгнення Тетяна Потоцька їздила на схід в середньому двічі на тиждень. Зараз ситуація змінилася: через зменшення донатів, за які вона заправляє авто й закуповує необхідне для бійців, поїздки не такі часті.

Тетяна ділиться, що без відпочинку може проїхати за кермом в середньому 700 км. Зазвичай відпочиває в авто, дрімає, зігнувшись над кермом чи витягнувши

ноги на сидінні. Маршрут її поїздки на схід та назад в середньому налічує 2700-2800 км.

Волонтерка Тетяна Потоцька, яка займається евакуацією тіл загиблих
військових

надано hromadske

«Найскладніше — дивитися в очі матерів та дружин»

Забирати загиблих з моргів Дніпра, Кривого Рогу чи Харкова — це доволі проста справа, каже волонтерка. Але ще є ніби «перевалкові бази» між лінією фронту і великими містами, де можуть бути

полеглі. Часом конкретне тіло доводиться шукати, розпитуючи у військовій частині чи в побратимів.

Іноді в особистих речах загиблих дзвонять телефони. Тетяна ніколи не бере слухавку в таких випадках. Це за межею того, що вона готова пережити.

Волонтерка каже, що дехто вважає її «ненормальною», товстошкірою. Однак насправді це не так.

«Я не думаю, що з цим можна колись змиритися. У душі я слабка, як і всі. Сльози — це те, що є в душі. А як можна дивитися на це без сліз?» — говорить вона.

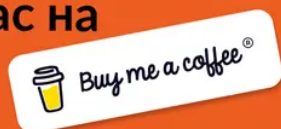
Найскладнішим для Тетяни щоразу стає момент зустрічі з рідними. Іноді бракує слів, є лише відчуття абсолютного безсилля.

«Найскладніше — дивитися в очі матері, дружини, дітей. Маленькі діти не розуміють до кінця, а коли старші тримають за руки — витримати це неможливо», — ділиться Тетяна.

Часто вона відчуває не стільки фізичну, скільки моральну перевтому. Кілька разів почувалася погано, приїжджала «швидка», медики оглядали й розводили руками, адже основні показники були в нормі. Просто рекомендували два-три дні полежати в ліжку, адже навіть дуже стійким людям потрібен відпочинок.

Твоя підтримка допомагає нам не зупинятися

Підтримайте
нас на

та ставайте
частиною спільноти!

Підтримати

hromadske

Аби відпочити душею, Тетяна час від часу повертається до улюбленої справи. До великої війни Тетяна Потоцька мала туристичне агентство «Золотий Єрусалим». Організовувала паломницькі поїздки до Греції та Ізраїлю.

«Чим я тільки не займалася у своєму житті, щоб вижити. Торгувала на ринку фруктами, мала магазини в Києві. Але працювати почала ще в школі, коли тяжко захворів тато», — розповідає вона.

У 1991 році, коли в батька виявили онкологію, семикласниця Таня пішла до директора школи та попросила роботу, щоб допомогти мамі. Працювала на 1,5 ставки — після уроків прибирала свою ж школу. Досі пам'ятає, що мала навести лад у семи кабінетах, вимити пів коридору, два сходові майданчики й туалет.

Від однокласників та інших дітей дівчина отримувала не підтримку, а здебільшого насмішки. Так само поводитися й деякі дорослі. Коли влітку 1992 року батько помер, майже ніхто зі школи не прийшов її підтримати.

«Тому я знаю, як жити, як виживати й не звертати уваги на дрібниці», — ділиться Тетяна.

Війна з росією прийшла в її життя 2014-го, коли брат, військовий льотчик, потребував підтримки.

«Я пам'ятаю, як збирали його, як забезпечували необхідним, як пакували продукти», — ділиться Тетяна. Він був серед тих, хто захищав Донецький аеропорт. Торік брат загинув, йому було 54 роки.

Жінка переконана, що не має морального права опустити руки. Один її племінник теж загинув на війні, другий вважається зниклим безвісти вже два роки.

Авторка: Ірина Синельник

Більше про:

волонтери

евакуація

волонтерство

російсько-українська війна

загиблі військові

Поділитися:

Новини інших ЗМІ

